DIE IX SEPTEMBRIS

IN FESTO

B. PETRI CLAVER, CONF.

DUPLEX

Omnia de Comm. Conf. non Pont. præter seq.

ORATIO.

Deus, qui miserabilia mancipia ad agnitionem tui nominis vocaturus, beatum Petrum, Confessorem tuum, mira in eis juvandis sui abnegatione et eximia charitate roborasti: ejus nobis intercessione concéde; ut non quæ nostra sunt, sed quæ Jesu Christi quærentes, proximos opere et veritate diligere valeamus. Per eumdem.

IN I. NOCTURNO.

Lect. de Script. occ.

IN II. NOCTURNO.

LECTIO IV.

Petrus Claver, Hispanus, Verduni natus, quod oppidum est Cataluniæ non ignobile in diœcesi Celsonensi, Societati Jesu nomen dedit adolescens moribus innocentissimis. Religiosæ vitæ tyrocinio sancte et ad exemplum functus, humanioribus litteris et philosophiæ operam daturus, in Balearium maximam trajecit: ubi cum beato Alphonso Rodriguez, qui multa jam tum de Petri apostolatu, ejusque futura in cœlis gloria divinitus cognoverat, conjunctissime vivens, ab eo sublimioris virtutis arcana et labores ingentes sibi paratos edoctus est. In Hispaniam revocatus, theologiæ curriculo nondum expleto, in Neogranatense australis Americæ regnum, moderatorum jussu, transmissus, et sacerdotio auctus, sacrarum disciplinarum cursum in urbe Sanctæ Fidei Bogotensi

confecit. Inde Carthaginem ad oram maris Atlantici missus, in illo emporio rudibus et barbaris hominibus ex Africa adductis, et per vim de libertate in servitutem dejectis, se omnesque vitæ suæ rationes, interposita etiam sacramenti fide, plane devovit: quorum ipse unus multa millia salutaribus baptismatis aquis expiavit. Vix autem dici potest quanta patientia et charitate in calamitosissimo illo hominum genere excolendo, et christianis præceptionibus et moribus imbuendo, vir apostolicus per quadraginta et eo amplius continentes annos desudaverit.

R. Honestum.

LECTIO V.

Neque eorum animis solum, sed et corporibus opitulabatur assidue. Cum naves ejusmodi mancipiis onustæ in portum appellerent, præsto aderat Petrus, cibum, potum, pharmaca, aliaque necessaria præsidia secum ferens, hominesque miseria et squalore confectos, ceu pater filios, peramanter complectens, nudis vestimenta, esurientibus escam, ægris medicamina suppeditabat. Lue pestifera, aliisque morbi sinfectos, nihil de sua vita sollicitus, peculiari cura et ope levabat, visus non raro putrida eorum ulcera studiosius tractare, donec nauseantis naturæ molestiam penitus superaret, dignus inde qui plurimis a Deo charismatum donis ditaretur. Quamplures a medicis desperatos subito sanitati restituit, multis oculorum lumine captis visum reddidit, tres a mortuis excitavit. Pallium quo utebatur, quodque sæpe, alio stragulo deficiente, ægris languentibus quibuscumque imponere, vel substernere solebat, ægrotorum et pessime ulceratorum sordibus licet inquinatum, nonnisi suavissimum odorem efflabat, ejusdemque contactu plures repente ex morbis gravissimis convaluerunt.

R. Amavit eum.

LECTIO VI.

Tot laboribus in mancipiorum cura exantlatis minime fractus, cæteris etiam, qui Carthagine versarentur, civibus advenisque juvandis, hæreticis cum Ecclesia reconciliandis, Mahumeticæ superstitioni addictis, ad Christi

ovile trahendis, multam atque utilem operam posuit. Quod temporis superesset contemplationi dabat. et fessus diurnis laboribus, in seram noctem horas continentes Deum precabatur, semper cum eo virtutum exercitatione conjunctus. Virginalis integritatis custos rigidissimus. eam puram ab omni labe ad tumulum usque servavit. Somni parcissimus, asseribus, injecto supra centone, indormiebat. Erga omnes comis et affabilis, in se uno excruciando asper et sævus. Domi forisque in honore habitus, nunquam extulit animum ; odia impiorum et convicia immobili fortitudine toleravit, nullam adhibens contumeliæ memoriam. Demum tot virtutum meritis, et potissimum charitate eximia illustris, anno millesimo sexcentesimo quinquagesimo quarto, die natali Deiparæ Virginis Mariæ, quam a puero semper adamaverat, ad cœlestium sedem placido exitu emigravit, annum agens ætatis nonum supra sexagesimum. Post obitum clarior eluxit sanctitas, patratis a Deo, ejus intercessione, illustribus miraculis, quibus rite probatis, Pius nonus, Pontifex Maximus, honores Cœlitum beatorum eidem tribuendos decrevit.

R. Iste homo.

IN III. NOCTURNO.

Lectio sancti Evangelii secundum Lucam.

Cap. 10.

LECTIO VII.

In illo tempore : Legisperitus quidam volens justificare seipsum, dixit ad Jesum : Et quis est meus proximus ? Et reliqua. Homilia S. Joannis Chrysostomi.

Ex Hom. 8. *adv. Judæos.*

Imitare Samaritanum illum qui in Evangelio tantam erga vulneratum præstitit sollicitudinem. Etenim illic præteriit Levita, præteriit Pharisæus, ac neuter deflexit ad jacentem ; sed inclementer crudeliterque relicto illo, abierunt. Samaritanus autem, qui nulla ex parte illi conjunctus erat, non prætercurrit; sed occurrens misertus est, instillavit oleum et vinum, imposuit asino, duxit ad diversorium, pecuniam partim dedit, partim pollicitus est, pro ejus, qui

nihil ad ipsum pertinebat, curatione. Si Samaritanus adeo humanus mitisque fuit erga hominem ignotum, quam habituri sumus nos veniam, si proprios fratres neglexerimus in malis gravioribus? Ne igitur dissimulemus neque inclementer prætereamus; quin etiamsi alii hoc fecerint, cave tu ne idem facias.

R. Iste est.

LECTIO VIII.

Neque enim Samaritanus ille dicebat: Ubi nunc sacerdotes, ubi nunc pharisæi, ubi nunc Judæorum doctores? Sed perinde ac venatum quemdam maximum nactus esset, ita lucrandi ansam arripuit. Et tu ergo cum videris alium egentem curatione vel corporis vel animæ, ne dicas apud temetipsum: Quare ille aut ille eum non curaverunt? Sed illum tu a morbo libera, nec rationes negligentiæ ab illis exigas. Si aurum jacens invenias, num dicis apud temetipsum: Quare ille aut ille non sustulerunt? et non festinas ante alios rapere? Itidem et de fratribus collapsis cogita putatoque thesaurum te reperisse, nimirum curam illorum. ¶ Etenim si instillaveris cuipiam, velut oleum, doctrinam sermonis, si ligaveris cum mansuetudine, si sanaveris tolerantia, ille te faciet ditiorem quovis thesauro. Qui enim separaverit pretiosum a vili, tanquam os meum erit, inquit Deus. Quid huic bono poterit æquiparari? Quod neque jejunium, neque humi cubationes, neque pervigilia, neque aliud quidpiam potest efficere, id efficit fratris procurata salus.

R. Sint lumbi.

Lect. ix. de S. Gorgonio.

In Laud. fit Commem. Oct. Nativitatis B. M. V.

Deinde S. Gorgonii.

Imprimatur,

✠ E.-A. Archpus Quebecen.

x.

as,
ip-
ille
non
re?
col-
que
sse,
m.
ris
oc-
ga-
ne,
il-
uo-
im
a
um
uid
pa-
ni-
tio-
ne-
est
ris

nio.

em.
V.